

שחקנים

אנקות במיטה

ז'אקלין ביסט היא אחת הצעירות הנינויות יותר שגילתה הוליווד לאחרונה. בימים הראשונים שלה בעריה-הטרטים, סירבה ז'אקלין להופיע בסצינות-עירום, והדבר פגע, כמובן, בקידום הקאריירה. עד מהרה הבינה שאין היום כוכבת, גדר לה או קטנה, היכולה להרשות לעצמה קפריזות, ונכנעה, אבל מעירום אינה נהיית עד היום הוזה.

"תארו לכם שאתם צריכה לשכב עירוי במיטה, עם גבר זר, עירום אף הוא, והזרקורים המאירים אותנו מעלים את טמפרטורת האולפן עד ל-45 מעלות. אני מויעה, הוא מויע, פועלי הבמה באים לכוון את הסדין, לחשוף כאן טפח ולכסות שם טפח, ובאווירה קטומה זו אני צריכה ליהנות מתינו-אהבים?"

ישנם גם רגעים מבדחים בכל העניין, כפי שמספרת ז'אקלין ודוקא בסרט המורצג עתה על בדי הארץ, מחול הקינאה.

"אלן אלדה ואני צריכים להתעלס בי כמה סצינות מחתת לסדין. באחד הצילומים, כששנינו מכוסים מעל הראש בסדין, נתקעה לי אצבע במיסגרת-המיטה. זה כאב לי כל-כך שנאנקתי בקול, ולא יכולתי לזוז. אלדה, מצידו, החל משיע גניחות מוזרות, וכל מי שנמצא על בימת הצילומים, היה בטוח שאנחנו חיים את תפקידנו עד הסוף. אולם עד מהרה הסתיבר שגניחותיו אינם אלא רעמי-צחוק ש-

שחקנית כיכב

"אני מדיעה, הוא מדיע"

ניסה להחניק, ללא הצלחה, וכאשר החל צוחק בקול, הצטרפו אליו כל הנוכחים. איוז אווירה לסצינת עירום!"

תדריך

תל-אביב

*** במעגל הנקמה (סינרמה, אנגליה) — רוצח שכיר יוצא לחקור את מות אחיו, בעיר-שדה אנגלית. פישעון אלים ואכזרי, גרוש פעילות, עם מייקל קיין, נמרץ מאד, בתפקיד הראשי.

*** רציחות קטנות (פאר, אר-צות-הברית) — סאטירה מאקאברית על אלימות ומוסר בחברה האמריקאית. מבייאה את הצופה למסקנות עגומות על היתרחש בעולם החדש.

ירושלים

*** השוד המוקלט (אוריון, אר-צות-הברית) — פישעון שעליתו המרכיזית, על שוד נועז, חשובה פחות מן היתמוזים הצדדיים הרבים לכך שהרשויות פושטות באמריקה לכל חיי-הפרט. התופך כרטיס בכרטיסיה ממוסרת. הבמאי סידיני (המשכונאי) לומט.

חיפה

*** התפשטות (ח, ארצות-הברית) — עימות הורים וילדים באמריקה, כפי שהוא נראה בעיניו אהובות היתאדם של הבמאי הציני מילוש פורמן.

חצי + חצי

+ חצי

פולק ודודי: עסקי מאפיה

זהו שיפור בלתי-רגיל לגבי רמת המישחק המקובלת בסרט ישראלי. עם זאת, כאשר מוטל עליהם להציל סצינה (לדוגמה, שעה שעוקרי, עם עליזה יצחקי, זאב ברלינסקי ורחל לוי יושבים יחדיו ליד השולחן, ואין להם מה לומר זה לזה) בה המצלמה היא סטטית לחלוטין, אין להם די המצאות כדי להפוך רגע זה לקומדיה ממשית.

חצי חצי (מוגרי, תל-אביב, יש-ראל) — קומדיה ישראלית זו של הבמאי בעז דודי ודודי פולק עיקר בליקויים שאין בה: המישחק בה אינו מוגזם, הצילום אינו מטורף, התמליל אינו משונה, הרעיונות אינם יומריניים, בקיצור, האפקט שולט בכל. והוא שולט עד כדי כך, שחלק נכבד מן הבדיחות הקולנועיות מאבדות את עוקצן, בגלל הקצב האיטי של הסרט, במיוחד בתחילתו. הסיפור הוא סיפור מוכר, שהתגלגל בגירסות רבות: שני אנשים קונים יחד כרטיס-הגרלה. אחד מהם מת, ולאחר מכן מסתבר שהכרטיס זכה בהגרלה, וכולם דור היום למצוא את הצי-הכרטיס של האיש אשר הלך לעויר. למו, אסי דיין ונסיים עוקרי הוסיפו על בסיס זה עוד אי אלה קישורים על בעל הבוגד באשתו, זוג גנבים עלוי-בינפש, המצטרפים ללא הזמנה לריצה אחרי הממון, מל-חמת מאפיות (המאפיות האוטומטיות נגד לחם בעבודת-יד) בן-יקבוץ תמהוני הבא העירה, ועוד.

מכל הדברים הללו ביחד, אפשר היה בהחלט לעשות קומדיה מצחיקה מאוד, אילו היה מישוהו נוטל מספרים וחותך באכזריות כל סצינה, בדיוק ברנע הנכון, ועובר לסצינה הבאה, כך שלסרט יהיה קצב מוגבר, וה"מואנטות" יהיו בלתי-צפויות ויעוררו יותר מאשר חיוך. השחקנים הם כולם טבעיים ופשוטים בהתנהגותם,

פחד לשם פחד

- לא נופחיד

מיה פאר: עיוורת סימפאטית

אדומים ואורות אפלות להעלאת המתח, ומחפש נואשות חומר בתוך הסיפור אשר יצדיק את כל הנסיונות הללו. אבל לא מאמציו האישיים, ולא נוכחותה הסימפטית של מיה פאר, מותרים את הבעייה הזאת.

פחד עיוור (אוריון, תל-אביב, אנגליה) — בסרט זה צריך להפ-ריד בין שני מרכיבים שונים: האחד הוא הצד הטכני, הנושא גושפנקה מיקצועית מאוד, והשני, זהו הסיפור, שהוא רופף, חסר הפתעות ואפילו לא מפחיד די הצורך, כפי שמבטיח השם.

נערה שהתעוורה בתאונת רכיבה, חוזרת לביתה לאחר טיפול בבית-חולים, על מנת להיתקל במעגל של רציחות אכזריות המתרחשות בביתה. זה יכול להיות מפחיד או מותח, אילולא בוזבו למעלה מחצי-הסרט בהצגת חינוניות והביבותה של העיוורת (מיה פאר), עם כל מיני רמוזים סתומים לאלימות העשויה להתפרץ, רמוזים סתומים כל כך עד שהלב אפילו אינו נצטב. וכאשר האלימות, בסופו של דבר, מתפרצת, במקום לדחוס אותה באווירה קלאוס-טרופובית של בית סגור, מניחים לה להתפשט על פני שדות ויערות, בצורה בלתי-מאורגנת ובלתי-משכנעת.

לעומת זאת, הצד הטכני הוא מלוטש, כפי שאפשר לצפות מבמאי מנוסה כמו ריצ'ארד ("כפייח") פליישר. בעזרת הצלם ג'רי פישר (צילם את סרטיו האחרונים של ג'וזף לוסין) הוא יוצר אווירה דחושה, נעזר בפרוזדורים

נוערבון +

נווסיקה

קונצרט בבית-בוסת גרמני

ח, "היפסי" שאת בשורתם הוא מנסה להביא, נראה סרטו כפארודיה בלתי-מנובשת, גיבוריו מנוכחים, ונדמה שהכל נוצר בסרט זה רק כדי להוביל ממעמד משונה אחד לשני. מי שהזרות מספקת אותו, בבקשה, הוא ימצא אותה כאן בשפע. אבל לא יותר מזה.

זכריה (פריס, תל-אביב, אר-צות-הברית) — מערבון מוסיקלי אבסטרקטי זה, מלא זריות ורעיונות משונים, צריך להביא את בשורת ילדי-הפרחים לעולם הגדול, בעזרת עלילה מטושטשת שבעצם אינה חשובה אלא ככלי-שרת לסמלים.

זכריה הוא צעיר המתמחה בשליפות מוזרות, הופך לרוצה מטיל-אימה, אבל בסופו של דבר מוצא את המנוחה ואת חדות-הנפש, בחיים שקטים ורגועים, קרוב לאדמה הטובה, בחיק הטבע.

כל זה אינו נשמע נורא מקורי. לכן החליט הבמאי ג'ורג' ("האמריקאי המכוער") אנגלונד, להוסיף לזה מו-סיקת-מחחרת, המנוגנת על-ידי להקת זמרים-נוודים ארו-כישיער, שהם עבריינים, אבל עבריינים קטנים ולא מסוי-כנים, בקיצור, מין ביטניקים של ימינו, הגונבים כדי לאכול, אבל לא יותר מדי. הוא בנה עיר דמונית מתפאורת תי-אטרון, בה מתגלגל הזהב כמים, ובעלת בית-הבוסת מבדרת את אורחיה במוסיקה של רביעיית מיתרים (המנגנת כמובן, "פופ"), כנר בדמות שטן, השר בלדות בנוסח המעי-רבי-פרוע, מאורת אקדחנים בהנהלתו של אקדחן וירטו-וזו, כושי (המגולם על-ידי אמן-התופים אלווין ג'ונס), ועוד כיוצא בזה.

אלא שמאחר ואנגלונד אינו שייך כבר מזמן לזור